

fortrinsvis rettes Angreb, og det synes, som om dette bestandig skal organiseres efter Stemninger. Da der sidste Gang blev forhandlet om Rytteriet, hed det sig, at det ikke havde udrettet Noget i 1848—50 og heller ikke i 1864; dog var man rigtignok saa velvillig at tilføje, at Landets Naturforhold tillode en Indskrænkning og derfor burde man gaa dertil. Nu er der andre Grunde for Indskrænkningen, men forinden jeg gaar over til at omtale disse, skal jeg berøre Forholdene i 1864. Svorledes var Stillingen dengang? Jeg skal kun tage Perioden efter Dannevirkes Rømning. Vi havde dengang to Befæstninger, den ene var Dybbøl, den anden Fredericia. Disse to Befæstninger vare af den nedsatte Forsvarskommission beregnede at skulde koste, den ene 794,000 Rd., og den anden Fredericia 8,806,000 Rd. Man anvendte istedet derfor paa Dybbøl 133,000 Rd. og paa Fredericia 731,000 Rd. Hvad var Sytzen deraf? Den var, at man paa begge Punkter fik to meget svage Befæstninger, og da det var to meget svage Befæstninger, krævede de saa stærke Besætninger, at omtrent hele Hæren gik med dertil. Kavalleriet sendtes til Sjælland og stilledes der ligeoverfor en Opgave, det ikke kunde løse. — Man vendte til en vis Grad Forholdet paa Hovedet, thi Plankestillingerne, fra hvilke man skulde benytte Leiligheden til at debouchere, naar Diebliffet kom, fik nu som Opgave at trække en saa stor Del, som mulig af paa Veien af den Styrke, hvormed Fjenden kunde møde i Sjælland. Det var jo principrigtigt, naar man i Sjælland havde skabt en Operationshær. Men man sendte, som omtalt, GeneralHegermanns Korps derop, der væsenlig var sammensat af Rytteri og kombinerede dermed et eneste Regiment Infanteri, og man stillede derved dette Korps overfor en umulig Opgave. Naar man saa vil deducere, at, hvad der dengang skete, er tilstrækkeligt Motiv til at gaa til en Indskrænkning af Rytteriet, saa er det ubestregeligt. Idag kommer man med andre Argumenter. Nu idag siger man, at Erfaringerne fra 1870 ikke have ganske Anvendelse paa vore Forhold. Man tør ikke benægte, eller man vil ikke benægte — jeg vil med Glid rette det dertil — at Rytteriet har vilst sig i Løbet af det nævnte Felttog at have en ganske anden Opgave, end det har haft før, og at det navnlig har spillet en meget væsenlig Rolle i Forpost- og Efterretningsvæsenets Tjeneste; men, siger man, det vedkommer ikke os, herhjemme hos os kan der ikke være Tale om at sende Rytteriet 1 à 2 Dagsmarcher frem foran Hæren for at firkke den. Det er fuldkomment rigtigt; men de Herrer maa erindre, at vi have et meget stort Ryksland og at til Ryttebevogtning vil der kræves Rytteri, naar den skal være forsvaret, og denne Tjeneste og den øvrige Forposttjeneste ville sluges saa meget, at det er tvivlsomt, om de 16 Eskadroner, som her forlanges, ville være tilstrækkelige. Det ærede Med-

lem for Standerborg Amts 2den Valgfreds (N. Jensen) har med Hensyn til Rytteriet ogsaa draget en anden Slutning af Krigsbegivenhederne i 1870; men den kan jeg aldeles ikke erkende Rigtigheden af. Han sagde, saavidt jeg huster, at Skybvaabnene og Infanteriets Formation gjorde, at Rytteriet ikke havde den Betydning, det havde havt tidligere. Se, det er netop een af de Ting, som Krigen i 1870 har bevist, at være Misforstaaelse. Det ærede Medlem ryfter paa Hovedet; men han maa virkelig tillade mig ut udtale min Mening; jeg har undersøgt disse Forhold, han kan ryfte paa Hovedet, men han skal finde sig i at høre Bevis for min Anstuelsses Rigtighed. Der var en Periode for 1870, hvori man ganske vist erklærede Kavalleriets Rolle for at være udspillet, og der er een Retning, i hvilket dette kan siges at være Tilfældet, og hvor det gamle Forhold neppe kommer tilbage; thi jeg tror ikke, at man mere vil opleve, at en Kamp afgjøres gennem disse kolossale Kavalleri-Angreb, som vare et Kjendetegn paa Napoleons Krige. Men Kavalleriet har under selve Kampen den selv samme Opgave som det har havt tidligere, og hvis det ærede Medlem behøver Bevis derfor, skal jeg henvise ham til det bedste af alle Beviser, der foreligge, og det er de Kavallerifægtninger, som fandt Sted under Slaget ved Bionville, den 16de August 1870. — Jeg taler ikke for de Herrer, der hævde, hvad der foregik. Jeg taler ikke om den store Kavallerifægtning paa Sjøien, og som endte Dagen, men om de Kavallerikampe, som fandt Sted i Løbet af Dagen, og hvad var det da for Styrker, der ved mange Leiligheder degagerede Infanteriet og bragte Artilleriet til Lavshed? Det var Styrker, som dem vi kunne raade over. Styrker paa 4—6 Eskadroner. Det ærede Medlem vil maasse sige, at det var franske Soldater, og at det var regulære Tropper, der ikke stode imod — jeg er forberedt paa den Argumentation — og saa vil han maasse bruge det imod mig og sige, at der kan man se, hvad de franske regulære Soldater duede til. Jeg skal kun svare, at Angrebene bleve udførte fra begge Sider. Den smukkeste og bedste Attaque, der blev gjort, blev udført af 6 Eskadroner gennem 2 Infanteritæjninger og 2 Artilleriliniér. Der tabtes ganske vist betydeligt, men der vandtes, hvad der skulde vindes i det Diebliff: et Pust, og det var det, det kom an paa (En Stemme: De bleve nedfablede). Nei, de bleve ikke alle nedfablede; det ærede Medlem (Thorup) kan faae Talslisterne hos mig; jeg har selv talt med Adskillige af dem, som vare med, og som leve endnu. Jeg tror derfor ikke, at man paa nogen Maade kan komme til at foretage nogen Indskrænkning paa Rytteriets Omraade, og jeg vilde anse det for saa meget uheldigere, som det er et Vaaben, vi raade over, som er anerkjendt over hele Europa som det bedste, der eksisterer, og som det er et Vaaben,